

Dosarul nr. 2ra-1446/18

prima instanță: Judecătoria Edineț, sediul Briceni (Elena Tverdohleb)

instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (Ana Albu, Eugeniu Bejenaru, Aurelia Toderaș)

ÎNCHEIERE

26 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de XXXXX în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Direcția Asistență Socială și Protecție a Familiei Briceni în interesele copilului minor XXXXX împotriva XXXXXX cu privire la executarea obligațiilor în scopul asigurării respectării drepturilor și intereselor copilului, și

la cererea de chemare în judecată depusă de XXXXX împotriva Direcției Asistență Socială și Protecție a Familiei Briceni cu privire la anularea dispoziției organului tutelar,

împotriva deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a respins apelul declarat de XXXXX și a fost menținută hotărârea din 26 decembrie 2017 a Judecătoriei Edineț, sediul Briceni, prin care a fost admisă acțiunea depusă de Direcția Asistență Socială și Protecție a Familiei Briceni, iar acțiunea depusă de XXXXX a fost respinsă,

constată:

La 31 octombrie 2017, Direcția Asistența Socială și Protecție a Familiei Briceni (denumirea prescurtată DASPF Briceni) a depus cerere de chemare în judecată în interesele copilului minor XXXXX împotriva XXXXX, intervenienți accesorii XXXXX și XXXXX cu privire la executarea obligațiilor în scopul asigurării respectării drepturilor și intereselor copilului.

În motivarea acțiunii a menționat că minorul XXXXX, născută la XXXXX, de la momentul nașterii a rămas fără ocrotire părintească, deoarece mama sa XXXXX a fost declarată incapabilă în baza hotărârii judecătorești.

Unica rudă apropiată a minorei fiind mătușa XXXXX, care la momentul declarării incapacității XXXXX se afla în deplasare de serviciu peste hotarele țării. Dealtfel, aceasta este cetățean al Federației Ruse și nu dispune de cetățenie a Republicii Moldova.

Astfel, minora a fost plasată în Centrul de Plasament temporar și reabilitare pentru copii de vârstă fragedă din mun. Bălți, unde s-a aflat până în luna septembrie 2013.

Ulterior, conform avizului nr. 1 emis de XXXXX la 06 aprilie 2015 și Dispoziției nr. 3 din 08 aprilie 2015 cu privire la plasamentul planificat în serviciul de tutelă/curatelă a DASPF Briceni, asupra minorei a fost instituită tutela și în calitate de tutori, fiind numiți familia XXXXXX domiciliati în XXXXX.

În același timp, mătușa minorei a început perfectarea setului de acte pentru redobândirea cetățeniei și stabilirea domiciliului în Republica Moldova, cu scopul de a putea fi numită ca tutore a acesteia.

Reclamanta a invocat că potrivit extrasului din procesul-verbal nr. 5 din 12 septembrie 2017 a Comisiei raionale a copilului aflat în dificultate, s-a examinat informația parvenită de la Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale din 01 august 2017, încetarea activității serviciului tutelă/curatelă în care a fost plasată minoră XXXXX la familia XXXXX și stoparea achitării indemnizației de tutelă/curatelă, conform prevederilor legislative, plasamentul planificat al copilului în servicii alternative de protecție.

Conform avizului comisiei pentru protecția copilului aflat în dificultate din 12 septembrie 2017 s-a recomandat plasamentul planificat al copilului în servicii alternative de protecție și anume în centru de plasament temporar „XXXXX

Prin Dispoziția nr. 28 din 13 septembrie 2017 a DASPF s-a dispus: 1) încetarea tutelei asupra copilului minor XXXXX care a fost plasată la familia XXXXX, domiciliată în XXXXX XXXXXX 2) stoparea achitării indemnizației de tutelă/curatelă familiei XXXXX, asupra copilului minor XXXXX; 3) plasarea copilului XXXXX, rămas fără ocrotire părintească, în Centrul de plasament temporar a copiilor în situație de risc XXXX din com. XXXXX.

La 04 octombrie 2017, a avut loc întrunirea comisiei multidisciplinare privind executarea dispoziției nominalizate, inclusiv fiind adusă la cunoștință XXXXX, care are atribuții de autoritate tutelară de nivel local. Însă, din momentul emiterii dispoziției respective de către autoritatea tutelară și până în prezent, XXXXX, deși li s-a adus la cunoștință conținutul dispoziției, nu au executat-o și nu au prezentat copilul la centrul de plasament temporar XXXXX

Reclamanta a solicitat obligarea XXXXX de a executa Dispoziția XXXXX a autorității tutelare și de a duce copilul minor XXXXX în Centrul de plasament temporar XXXXX.

Ulterior, DASPF Briceni și XXXXX au depus cerere de concretizare a cererii de chemare în judecată împotriva XXXXX, intervenient accesoriu XXXXX, prin care au solicitat obligarea XXXXX de a executa dispoziția autorității tutelare și de a transmite copilul minor XXXXX, născută la XXXXX, în Centrul de plasament temporar XXXXX.

La 17 noiembrie 2017, XXXXX au depus cerere de chemare în judecată împotriva DASPF Briceni cu privire la anularea dispoziției organului tutelar (vol. I, f.d. 63-67).

În motivarea acțiunii au indicat că, la 27 septembrie 2017, a luat cunoștință de Dispoziția nr. XXXXX Nefiind de acord cu aceasta, la 16 octombrie 2017, a depus cerere prealabilă, prin care a solicitat revocarea XXXXX, cu menținerea XXXXX. Totodată, a solicitat examinarea cererii prelabile în regim de urgență și expedierea hotărârii adoptate în adresa lor cu tot setul de documente care au stat la baza emiterii Deciziei Comisiei raionale pentru protecția copilului aflat în dificultate din

XXXXX și eliberarea avizului din 12 septembrie 2017, ce a stat la baza emiteriiXXXXX. Însă, cererea prealabilă nu a fost examinată în termenul stabilit de lege, iar pârâtul nu a expediat în adresa lor documentele solicitate și nu a dat nici un răspuns la această cerere.

XXXXX au considerat Dispoziția șefului DASPF Briceni din XXXXX ca fiind neîntemeiată, nefondată și pasibilă de a fi anulată. Or, șeful DASPF Briceni este conducătorul autorității tutelare teritoriale Briceni. Iar conform prevederilor Legii nr. 140 din 14 iunie 2013 „privind protecția specială a copiilor aflați în situație de risc și a copiilor separați de părinți”, plasamentul planificat se efectuează cu avizul autorității tutelare locale. În condițiile speței nu a fost eliberat un asemenea aviz al organului tutelar local. Prin urmare, șeful DASPF Briceni nu avea dreptul să emită DispozițiaXXXXX.

În această ordine de idei, XXXXX au opinat că organul tutelar teritorial, la adoptareaXXXXX, nu a luat în considerație cerințele legii menționate, nu a reieșit din interesele superioare ale copilului minor și în lipsa unei asemenea evaluări și a stabilirii situației de risc, a dispus în mod abuziv transmiterea XXXXX în centrul de plasament.

XXXXXX au solicitat anularea XXXXX a șefului DASPF Briceni cu privire la încetarea instituirii tutelei asupra copilului minor XXXXX.

Prin încheierea din 21 noiembrie 2017 a Judecătorei Edineț, sediul Briceni, (vol. I, f.d. 84-86) s-a conexat cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de DASPF Briceni în interesele copilului minor XXXXX și XXXXX cu cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă deXXXXX, pentru examinare într-o singură procedură.

Prin hotărârea din 26 decembrie 2017 a Judecătorei Edineț, sediul Briceni, (vol. I, f.d. 152-153, 156-171) acțiunea depusă de DASPF Briceni în interesele copilului minor XXXXX a fost admisă integral, iar acțiunea depusă de XXXXX a fost respinsă, ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție.

S-a obligat XXXXX să execute Dispoziția nr. XXXXX privind plasarea copilului minorXXXXX, în Centrul de plasament temporar XXXXX

S-a respins cerința XXXXX privind punerea hotărârii spre executare imediată.

Prin decizia din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Bălți (vol. II, f.d. 17, 18-31) a fost respins apelul declarat de XXXXX și s-a menținut hotărârea din 26 decembrie 2017 a Judecătorei Edineț, sediul Briceni.

Prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluțiile adoptate pe dispozițiile art. 16 alin. (2), art. 17, art. 25 pct. a) din Legea nr.793–XIV din 10.02.2000 a contenciosului administrativ”; art. 32 alin. (2) și (3), art. 33, art. 46 alin. (3), art. 48⁹¹, art. 48⁹⁸, art. 48⁹⁹, art. 48⁹⁹ alin. (1) și (3) din Codul civil; art. 7, art. 14, art. 15, art. 17 din Legea nr. 140 din 14 iunie 2013 „privind protecția specială a copiilor aflați în situație de risc și a copiilor separați de părinți”; art. 12 pct. 8) din Legea nr. 99 din 28 mai 2010 „privind regimul juridic al adopției”; pct. 5, pct. 6 și pct. 9 din Regulamentului-cadru privind organizarea și funcționarea Comisiei pentru protecția copilului aflat în dificultate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 7 din 20 ianuarie 2016.

În consolidarea soluțiilor sale, Judecătoria Edineț, sediul Briceni, și Curtea de Apel Bălți au reținut că, prin prisma dispozițiilor art. 49⁹⁹ alin. (1) din Codul civil, în cazul din speță nu este necesară depunerea unei cereri prealabile, iar persoanele însărcinate cu ocrotirea dreptului său, adică XXXXX urmau să se adreseze direct

în instanța de judecată cu acțiunea privind anulareaXXXXX , în termen de 30 de zile din data comunicării dispozitivului acestei dispoziții. Însă, acțiunea a fost depusă abia la 17 noiembrie 2017.

Verificînd legalitatea Dispoziției XXXXX emisă de DASPF Briceni, instanțele de fond au constatat că din declarația depusă de cătreXXXXX , la 18 aprilie 2012, către Autoritatea tutelară Briceni, prima a declarat că este rudă de gradul II (sora dreaptă a mamei) cu copilul minor și dorește să-l adopte, după ce va fi stabilită cu statut social (f.d. 52).

Conform cererii din 31 mai 2012, autentificată notarial, XXXXX a solicitat Autorității tutelare a raionului Briceni, de a-i oferi statutul de tutore oficial asupra copilului minor.

La 24 martie 2015, XXXXX a depus o cerere către Autoritatea tutelară Briceni, prin care confirmă faptul, că ea este sora XXXXX și mătușa dreaptă a copilului minorXXXXX. Totodată, a reiterat și confirmat intenția sa de a adopta nepoata și că nu dă acordul său, ca copilul să fie transmis unei alte familii.

La 07 septembrie 2016, DASPF Briceni i-a preîntâmpinat pe XXXXX contrasemnătură că copilul minor se află la ei sub tutelă/curatelă vremelnică, deoarece mătușa ei dreaptă a depus actele privind adopția copilului.

La 11 septembrie 2017, XXXXX au depus la DASPF Briceni cerere privind adopția copiluluiXXXXX. Iar prin răspunsul DASPF Briceni din 22 septembrie 2017 acestora li s-a explicat că XXXXX nu are statut de copil adoptabil, și dreptul prioritar de a-l adopta au rudele până la gradul IV inclusiv.

În această ordine de idei, prima instanță și instanța de apel au conchis că XXXXX este legală și întemeiată. Cu atât mai mult că, în familia XXXXX copilul minor se află în situație de risc, deoarece tutorele XXXXX a fost diagnosticat cu XXXXX.

La 25 aprilie 2018, XXXXXau declarat recurs împotriva deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Bălți (vol. II, f.d. 43, 40-42, 36, 37-39).

În motivarea recursului au menționat că XXXXX, deținând cetățenia Federației Ruse și având viza de reședință în Statele Unite ale Americii, în mod abuziv și nelegitim deține copilul XXXXX într-un loc necunoscut, încălcând astfel drepturile copilului, deoarece nu-i permite să frecventeze școala deja de câteva săptămâni.

XXXXX întreprinde măsuri de a perfectă pașaportul național pe numele copilului minor, urmărind scopul de bază de a scoate copilul peste hotarele țării în cel mai scurt timp.

Totodată, recurenții au notat că cererea de recurs cu partea motivată va fi depusă în termenul stabilit de lege după primirea copiei deciziei Curții de apel Bălți redactată integral.

La 19 iunie 2018, XXXXX au depus cerere de recurs suplimentară împotriva deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Bălți (vol. II, f.d. 69-78).

În motivarea recursului suplimentar a invocat că instanțele de fond eronat au constatat că în speță a fost omis termenul de adresare în instanță. Or, cu XXXXX au luat cunoștință abia la 27 septembrie 2017. Respectiv, termenul final de înaintare a cererii prealabile, prin prisma Legii contenciosului administrativ, era data de 26 octombrie 2017. În speță, însă, cererea prealabilă a fost depusă la 16 octombrie 2017, astfel, termenul final de examinare a cererii prealabile expirând la 16 noiembrie 2017.

Prin urmare, în conformitate cu prevederile Legii contenciosului administrativ, și având în vedere că DASPF Briceni nu a dat răspuns la cererea prealabilă, termenul final de adresare în instanța de judecată în contencios administrativ era 17 decembrie 2017.

În această ordine de idei, depunând acțiunea la 17 noiembrie 2017, recurenții au considerat-o în termen.

Succesiv, recurenții au opinat că instanțele inferioare au aplicat și interpretat în mod eronat legea materială aplicabilă speței. Or, normele aplicate de acestea reglementează situațiile când persoana în privința căreia urmează a fi instituită tutela au atins majoratul sau au dobândit capacitatea deplină de exercițiu.

La fel, recurenții au menționat că, la momentul instituirii tutelei asupra noastră, organul tutelar DASPF Briceni deja dispunea de informații privind intenția XXXXX de a o înfia pe minora XXXXX, însă, intenționat nu i-a informat și i-a indus în eroare. Or, dacă cunoșteau situația reală, nu ar fi acceptat instituirea tutelei.

Mai mult decât atât, legiuitorul a prescris imperativ că plasamentul copilului poate fi dispus numai în urma unei evaluări efectuată de către o comisie, cu acumularea probelor ce confirmă incontestabil existența unui pericol real pentru viața și sănătatea copilului. În speță, organul tutelar teritorial nu a prezentat nicio probă ce demonstrează că minorul se află în situație de risc.

Subsecvent, recurenții au evocat că, la 30 mai 2018, au primit prin intermediul poștei electronice informații din SUA ce țin de personalitatea XXXXX. Astfel, din conținutul acestor înscrisuri se atestă faptul că intimata nu s-a aflat în SUA în deplasare științifică, ci în închisoare pentru comiterea mai multor crime cu intenție. Mai mult decât atât, față de ea a fost efectuată expertiza psihiatrică, care a recunoscut-o inaptă de a percepe rațional învinuirea înaintată. În aceste circumstanțe, XXXXX a fost plasată în centrul de detenție medico-legală.

Recurenții au solicitat admiterea recursului; casarea hotărârii din 26 decembrie 2017 a Judecătorei Edineț, sediul Briceni, și a deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de apel Bălți, cu pronunțarea unei hotărâri noi în sensul respingerii acțiunii depuse de DASPF Briceni în interesele copilului minor XXXXX și XXXXX și admiterii acțiunii depuse de XXXXX.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, acesta este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;

d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Instanța de recurs atestă că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece actul judecătoresc de dispoziție recurat datează cu 24 aprilie 2018, iar cererea de recurs a fost depusă la 25 aprilie 2018.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Astfel, nu pot fi acceptate alegațiile recurenților, precum că nu au omis termenul de adresare în instanță. Or, legiuitorul a prescris imperativ în articolul 48⁹⁹ alin. (1) din Codul civil că, deciziile autorității tutelare, precum și deciziile consiliului de familie, adoptate conform art. 48⁹⁸ alin. (3), pot fi contestate în instanța de judecată în termen de 30 de zile de la data adoptării acestora, cu excepția cazului când contestarea se depune de către persoana ocrotită, persoana însărcinată cu ocrotirea și autoritatea tutelară, în acest caz, termenul de contestare curgând din data comunicării dispozitivului deciziei. În cazul contestării deciziei autorității tutelare, depunerea unei cereri prealabile nu este necesară.

În sensul autentic al normei precitate, la contestarea deciziilor consiliului de familie nu este necesară procedura prealabilă. Astfel, XXXXX urmau să se adreseze direct în instanța de judecată cu cerința privind anularea Dispoziției nr.28 din 13 septembrie 2017 din data comunicării dispozitivului acestei decizii. Respectiv, este neacceptabil argumentul recurenților precum că, prin prisma Legii contenciosului administrativ, termenul final de adresare în instanța de judecată era 17 decembrie 2017.

Succesiv, completul de admisibilitate nu poate accepta nici argumentele recurenților ce țin de probele noi dobândite din Statele Unite ale Americii, conform cărora XXXXX ar fi fost cercetată penal, iar drept rezultat a fost plasată în centrul de detenție medico-legală, deoarece este inaptă de a percepe rațional învinuirea înaintată.

Or, în conformitate cu art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

Prin urmare, aceste înscrisuri nu pot fi acceptate de instanța de recurs, deoarece nu au constituit obiect al cercetării în instanțele de fond, și respectiv nu au stat la baza emiterii hotărârilor supuse controlului judiciar.

În partea celorlalte argumente conținute în cererea de recurs, completul de admisibilitate opinează că acestea sunt irelevante instanței de recurs, deoarece constituie circumstanțe factice ce țin de fondul cauzei.

În acest sens, urmează a fi învederat faptul că, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, motivarea recursului fiind necesară prin prisma indicării motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Or, motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece XXXXX nu au invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurenților cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de XXXXX nu s-a bazat

exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce XXXXX au avut posibilitatea de a fi auziți de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenților le-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auziți combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de XXXXX împotriva deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Bălți, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de XXXXX, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Direcția Asistență Socială și Protecție a Familiei Briceni în interesele copilului minor XXXXX împotriva XXXXX cu privire la executarea obligațiilor în scopul asigurării respectării drepturilor și intereselor copilului, și la cererea de chemare în judecată depusă de XXXXX împotriva Direcției Asistență Socială și Protecție a Familiei Briceni cu privire la anularea dispoziției organului tutelar, împotriva deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Bălți.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Dumitru Mardari